

plekje. Zij had daar op een rustieke bank plaats genomen en snikte of het hart haar breken zou. Hij naderde haar behoedzaam en zich naast haar neerzettende, sloeg hij zijn arm om haar heen.

„Waarom heb je beloofd zijn vrouw te worden?” vroeg hij.

„Zijn vrouw! Van wien?”

„Van den Pool!”

„Grootte hemel! Bruno, vertel me toch wat beteekent dat alles? Ik droomde dat ik beloofde hem te trouwen, dat hij mij toen meenam naar de speelzaal en dat ik een groote som gelds won. Maar dat kan toch niet waar zijn?”

„Het is waar,” antwoordde hij zacht.

Zij sloeg de handen voor het gelaat en brak opnieuw in snikken uit.

„Zeg mij alles wat je weet,” begon ze eindelijk weer. „Ik kan 't niet gelooven en toch zeg je dat het geen droom is. Hij betooft mij, ik voel mij totaal willoos als hij in mijn nabijheid is. Zijn zwarte oogen branden mij in de ziel, en de hersenen. Maar jij weet toch, dat ik met niemand trouwen wil dan met jou, met jou alleen!”

„Ik weet het, lieveling,” antwoordde hij. „Maar ik weet ook, dat hij een bovennatuurlijke macht over jou bezit. Een van jullie beiden moet dus zoo spoedig mogelijk deze plaats verlaten. Ik zag je dezen middag in het Casino. Je zette je eigen geld in en won. Je won dertigduizend mark, die Konya bij zich stak. Had je verloren, ik twijfel er aan of hij je verlies zou hebben betaald.”

„Dertigduizend mark?”

„Ja, ga nu naar je kamer, liefste, en ter ruste! Ik zal hen vertellen dat je niet wel bent en intusschen met den Pool afrekenen.”

Hij geleidde haar naar binnen en ging toen de stad in naar het telegraafkantoor. Daar verzond hij een telegram in cijferschrift naar het hoofdbureau van den Geheimen Dienst met verzoek om inlichtingen omtrent den poolschen graaf Konya.

Het was tegen souptijd dat Von Spamer terugkeerde. Zijn mededinger zat reeds met den minister aan tafel.

„Je bent laat,” zei graaf Von Falkenhaube min of meer scherp.

„Het spijt mij, ik was niet wel en heb een kleine wandeling gemaakt.”

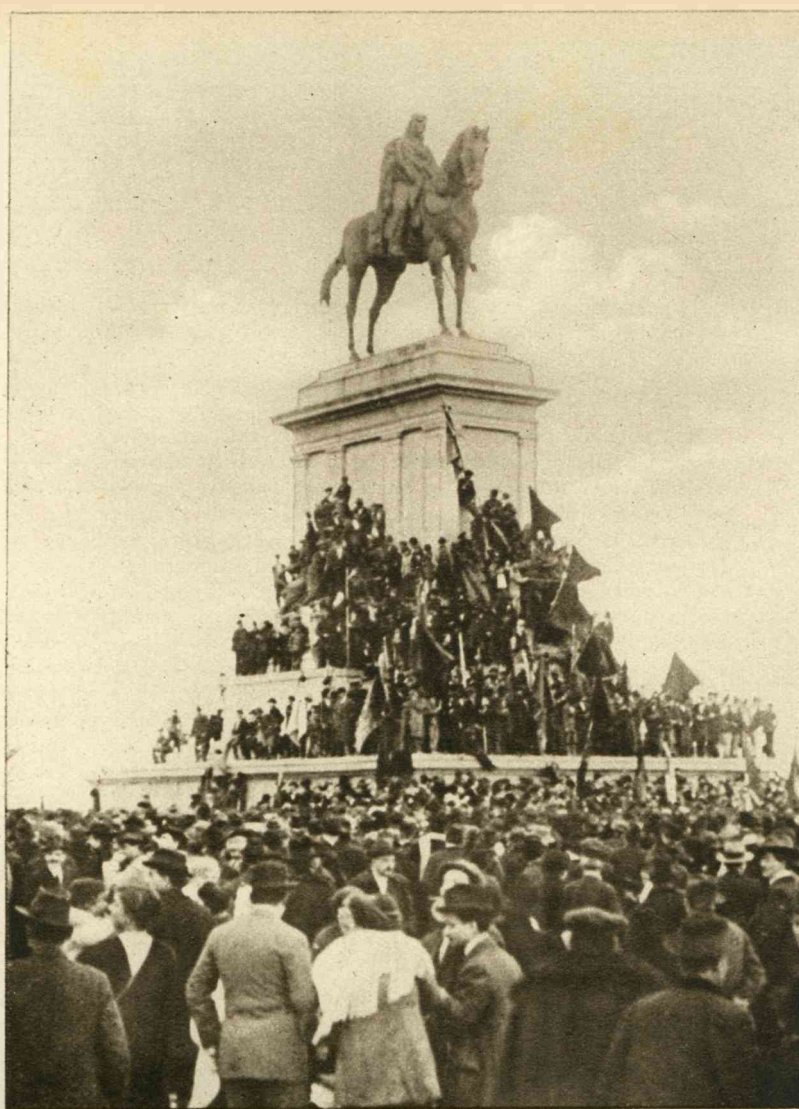
Met moeite werkte hij de spijzen naar binnen en toen het souper was afgelopen, bleven de minister en de Pool nog wat onder het genot van een sigaar bijeen en begonnen een partij schaak te spelen. Von Spamer vroeg echter verlof zich naar zijn kamer te mogen begeven wegens hoofdpijn.

„We gaan morgen naar Berlijn terug; graaf Konya maakt de reis met ons mede. Wil je morgen vroeg voor onze afreis zorgen?”

„Tot uw dienst. Goeden nacht!”

Hij ging evenwel niet naar bed, maar begaf zich naar buiten in de koele avondlucht. Hij wandelde het terras op en neer, en pijnigde zich de hersenen om een middel te vinden den Pool te ontmaskeren. Hij kon echter geen enkel bewijs bijbrengen om zijn beschuldiging te staven.

Rusteloos liep hij op en neer. Wat moest hij doen? Hoe zou hij handelen? Daar komt opeens de vraag in hem op: zou Hermine het eenige slachtoffer wezen? Wat? — een rilling vaart hem door de leden. Als . . . als hij den minister eens hypnotiseerde en hem het geheim van het mortier ontstalt?

HET SNEUVELN VAN DE TWEE GARIBALDI'S.
Na het bekend worden van het sneuvelen van den tweeden Garibaldi in de Fransche gevechtlinie, verzamelde zich bij het Garibaldi-monument te Rome een groote menigte, die een geestdriftige betooging hield.

Impulsief, zonder zich nauwkeurig rekenschap te geven van zijn handeling, loopt hij het gebouw langs. Daar zijn de vertrekkende van den minister. Het raam is iets te hoog om in de kamer te kunnen zien, doch er bevinden zich spaliere van rozen langs den muur. Hij klimt hierop totdat hij door een spleet van de overgordijnen in de hel verlichte kamer zien kan.

En nu ziet hij beide mannen tegenover elkander, aan een klein speeltafelje gezeten, op een elboogafstand van elkaar. De Pool kijkt met groen schitterende oogen den minister in het starre bleke gelaat.

De minister zit onbeweeglijk, de oogen wijdgeopend; hij is in hypnotischen slaap. De minister heeft een blad papier voor zich en teekent hierop met een vulpen met koortsachtige haast verschillende lijnen en cijfers.

Von Spamer heeft genoeg gezien. Hij laat zich voorzichtig op den grond zakken en begeeft zich zoo gauw mogelijk naar de appartementen van den minister.

Onder het uiten van een verontschuldiging treedt hij de kamer binnen. De minister zit met droomerige oogen naar

het schaakbord te staren, terwijl de Pool iets in zijn borstzak steekt. Voor een oningewijde is het alsof beiden over een nieuwen zet peinzen.

Von Spamer treedt op de speeltafel toe en werpt zich op het onverwachtst op den Pool. Deze, op dien aanval allerminst voorbereid, valt van zijn stoel op den grond met den ander bovenop zich. De Pool is de sterkste, maar Von Spamer geeft zijn krankzinnige woede een verdubbelde kracht. Na eenige vergeefsche pogingen gelukt het hem den Pool het papier te onttrooven. Daarna hem een krachtigen stomp tusschen de oogen toedienende, die den ander doet suizebollen, springt hij op en steekt het noodlottige papier in brand.

De minister was opgestaan en keek zijn secretaris aan met een gezicht waarop verwondering en woede om den voorrang streden. „Wat beteekent deze belediging van mijn gast?” riep hij uit.

„Uw gast is een gevaarlijk sujet en daarom heb ik hem aldus behandeld,” antwoordde Von Spamer. „U heeft daar straks geslapen, maar uw slaap was niet natuurlijk. In uw hypnotischen toestand heeft u de plannen der nieuwe 42 cM. mortieren geschetst, die uw gast in zijn portefeuille geborgen had, voor hij u uit uw slaap wekte. Op dezelfde wijze heeft hij Hermine een trouwbelofte afgedwongen en haar genoodzaakt in het Casino te spelen met haar eigen geld, terwijl hij zich van de winst heeft meester gemaakt. Onnoodig te zeggen dat mijnheer de graaf (als hij dit werkelijk is) geld noodig had om zijn schulden hier te betalen.”

De minister uitte een kreet van afschuw, en terwijl hij zich tot den Pool wendde, die zich, nog half versuft, oprichtte, werd er aan de deur geklopt.

Von Spamer begaf zich er haastig heen. Het was een kellner.

„Een telegram voor u, mijnheer.”

Von Spamer scheurde ze open en las: „Konya, poolsch graaf, gesignaleerd als verdacht in russischen spionnedienst te zijn.”

De Pool sloop naar de deur en wierp een blik vol haat en verbeten woede op Von Spamer.

„Als je van mij een raad wilt aanvaarden,” zei Von Spamer op ijskoude toon, „verlaat dan nog heden Homburg. Morgen zou het misschien te laat zijn.”

Graaf Konya scheen dezen raad verstandig genoeg te vinden om hem onmiddellijk op te volgen.

„Wat een geluk, dat de oorspronkelijke door den keizer goedgekeurde plannen reeds met een geheimen koerier door mij naar Krupp verzonden waren,” zei de minister den volgende morgen aan het ontbijt. „Voor alle zekerheid heb ik telegraphisch bericht gevraagd en zoo juist de tijding ontvangen, dat de plannen in goede orde ontvangen zijn. En nu, Bruno geloof ik, dat ik je mijn dankbaarheid niet beter kan toonen, dan door „Ja” te antwoorden op een vraag, die je me deed voor we Berlijn verlieten.”

„Zeker niet,” antwoordde Von Spamer, „ten minste als Hermine nog van het zelfde gevoelen is.” Toen het meisje naar zich toetrekken, vroeg hij: „Wil je mijn vrouw nog worden, Hermine?”

Ze antwoordde niet maar boog het hoofd; toen, een stukje van Bruno's brood afbrekende, stak ze dit in den mond, en hij wist dat hij zijn antwoord ontvangen had.

EEN SCHADUW UIT HET VERLEDEN

(Vervolg).

Reeds een week lang had Pendergast te Bradport doorgebracht zonder iets merkwaardigs op te merken. Hij amuseerde zich evenwel zoo goed, dat hij besloot nog een week te blijven, ten minste als ongeduldige uitgever hem niet noodzaakten naar de stad terug te keeren. Vaak als hij, een liefhebber der hengelsport, aan een of anderen stroom op zijn dobber staarde, kwam hem zijn vreemden droom in de gedachten en in de rookringen die langzaam uit zijn pijp opstegen zag hij de beeltenis van het mooie jongemeisje.

De eene dag na den ander ging intusschen in ontspanning voorbij, zooals de vorige dagen, en reeds was hij besloten over een viertal dagen weer naar zijn woonplaats terug te keeren, wel een weinig ontgoocheld en min of meer boos op zichzelf dat hij, de nuchtere jongeman, zich door een droom uit zijn evenwicht had laten slaan, toen hij op een morgen langs een vaart liep die hem zeer bekend voorkwam, niettegenstaande hij zeker wist hier nimmer te voren geweest te zijn. Hij keek verbaasd in het rond en zag toen aan den graskant aan de overzijde een leeg biscuitblikje liggen. Nu schoot hem opeens, als een lichtstraal, te binnen, waarom deze omgeving hem bekend was: het was de plek uit zijn droom.

Een schok voer hem door de leden. — Dus toch!

„Zouden de dingen hun loop hebben?” Hij keek den weg af, half verwachtdend den zeventiende-eeuwschen grijsaard te zien aankomen en was dit werkelijk gebeurd, dan ozu Pendergast nauwelijks verwonderd zijn geweest. Geen levend wezen was er evenwel te zien.

Zich zelven uitscheldende voor een overspannen lummel, liet hij zich in het gras aan den oever neervallen. Zijn eerste werk was nu zijn pijp te stoppen, daarna maakte hij zijn vischgerei in orde en wierp den snoer in het water, en terwijl hij daar zat, stil rookende en starende op zijn dobber, zag hij in gedachten het schoone meisjesgelaat weer voor zich. Hij werd uit zijn mijmeringen wakker geschud door het geloei van een koe in de weide aan de overzijde; toen weder naar zijn dobber ziende, bemerkte hij dat deze van de oppervlakte verdwenen was. Hij haalde nu den hengel op, doch voelde dat dit niet gemakkelijk ging. De haak scheen vast te zitten.

„Zeker in dat verwenschte wier vastgeraakt,” mopperde Pendergast. „Dat kost me een eind snoer en een haak.”

Zeër verwonderd was hij evenwel, toen hij aan den sterken snoer, die niet brak, in plaats van wier een klein onregelmatig vastgebonden leeren pakje uit het water omhoog trok. Zijn verwondering nam evenwel nog toe, zoodra hij het pakje had geopend en hierin een eigenaardig gevormden sleutel, en een lederen taschje vond dat een geschilderd miniatuur-portretje bevatte.

„Dat overtreft zelfs mijn stoutste gedachten,” mompelde Pendergast voor zich heen, terwijl hij den sleutel en het taschje met het miniatuur in een zijner zakken borg. „Droommen is toch geen bedrog, ten minste in dit geval niet. Ik keer dadelijk naar Londen terug, en zal daar de meening van een expert vragen; wellicht weet hij dit raadsel op te lossen.”

En de daad bij het woord voegende, pakte hij zijn vischgerei bijeen en keerde naar Bradport terug. De verrassingen waren echter nog niet ten einde, want na een eindweegs teruggewandeld te zijn, kwam hem een dogcart achterop rijden bestuurd door een jonge dame. Het meisje keek hem aan en hij — bleef staan, sprakeloos, met opengeperden mond en oogen: in de dogcart zat de jongedame van het portret!

Een oogenblik was hij als verlamd door de opeenvolging

der verrassende feiten; een oogenblik slechts, want dadelijk daarop wierp hij hengels, vischben en al wat hem in zijn loop belemmeren kon op den weg neer en holde het rijtuigje na, luid roepende.

De jonge dame, dit hoorende, keek om en hield de teugels in. Buiten adem bereikte Pendergast de dogcart en het duurde eenige oogenblikken alvorens hij een woord kon uitbrengen. Zoodra hij evenwel bij adem was, kwam het in hem op welk een mal figuur hij maakte. Eerst nu begreep hij hoe moeilijk het was deze vreemde jonge dame duidelijk te maken, waarom hij zich zoo zonderling had aangesteld. Zou het meisje hem niet voor krankzinnig houden?

„Wenscht u mij te spreken, mijnheer?” vroeg ze eindelijk, verbaasd over zijn stilzitten. „Ik heb niet veel tijd!”

Nu vond Pendergast zijn spraak terug.

„Ja,” antwoordde hij gejaagd. „Ik heb u gezien vroeger . . . dat wil zeggen in een droom . . . een . . . de man kwam bij mij . . . ik . . . oh . . . ik kan dat hier niet uitleggen, maar,” hij tastte in zijn jaszak, en haalde er het portret uit te voorschijn, „kijk, hier, behoort dit aan u?”

Ze beschouwde verwonderd de kleine geschilderde beeltenis, terwijl een bloe haar wangen kleurde.

„Vreemd,” zei ze eindelijk, „heel vreemd! Waar heeft u het gevonden?”

„In den vliet daarginder,” antwoordde Pendergast.

„Zeker gestolen uit uw huis?” ging hij vragend voort.

„Nee,” hernam zij. „Het is niet mijn portret en het is ook niet mijn eigendom.”

„Maar,” protesteerde onze novellist, „de beeltenis is sprekend de uwe. Het moet toch uw portret zijn!”

„Ik moet u beschamen,” antwoordde zij lachend, nadat ze het miniatuur nog eens aandachtig ook van achteren bekeken had. „Ziehier,” vervolgde zij, over de dogcart heenbuigende en hem de achterzijde toonende. „Het is geteekend en gedateerd. De datum is nog zichtbaar, 1631, maar de naam is bijna uitgewischt.”

(Wordt vervolgd).